

Старецътъ се опита да стане, но пакъ глухо изпъшка и седна въ снѣга.

— Дѣдо, миличкѣ, стани! — извика разплаканъ Слави.

Догърча стопанинътъ.

— Какво има?

— Дѣдо се удари!

— Ударихъ се малко въ колѣното; нищо ми нѣма, ей сега ще стана.

Подкрепенъ отъ стопанина, дѣдо Стаменъ се изправи, после посегна да вземе брадвата.

— Остави, старче, момчето ще пренесе останалитѣ дървета ненацѣпени. Ела да си починешъ.

Стопанинътъ отведе стареца, а Слави побърза да пренесе останалитѣ дървета.

— Вижъ ти, колко си пѣргаво! Ето ти и ржавицитѣ, дебели вълнени ржавици. А сега, заведи дѣда си въ кжщи. Нека си почине. Нищо му нѣма, ще си почине день—два и толкова!

— Вие сте много добѣръ, господине, сбогомъ!

— Сбогомъ.

Слави прихвана дѣда си подъ мишница и го изведе на улицата. Дѣдо Стаменъ едва пристѣпваше. Докато стигнатъ въ кжщи, нѣколко пжти сѣда да си почива. Болката се усилваше. Съ голѣма мъжа Слави заведе дѣда си въ пристройката, събу царвудитѣ му, остави го да лежи на одѣра.

— Азъ ей сега ще запалѣ печката, дѣдо. Ще стопля и вода да си напаришъ краката, както поржча господинътъ. И Слави се залови за работа. Нареди трѣсчици, разпали ги съ вестникъ, после притури дебели дърва.

Той бѣше доволенъ. Дори тѣй много се увлѣче въ своята работа, че забрави за минута мъжката, която го душеше.